

Şiddet İçeren bir Dünyada Şiddetsizlik

Konu çok zor,içimdeki ilhamın kelimelere ve anlayışımıza sarmalanmasını diliyorum.

Problem nedir.Eğer birisi bana saldırırsa,küçük düşürülürsem veya çeşitli şiddet türlerine maruz kalıyorsam şiddet kullanmadan bu duruma karşı kendimi nasıl savunurum? Bir gücü, benzeri ve karşıt başka bir güç kullanmadan nasıl durdurabilirim? Eğer bir güç beni ya da mensubu olduğum grubu ezmek istiyor ise ,üstelik bu güç beni iletişim araçlarını kullanarak karalıyor ise, bir şekilde bu şiddeti durdurmaktan başka bana ne kalıyor? Zayıf olan güçlünün şiddetine karşı koymayı nasıl başarabilir?

Hiçkimse şiddeti istemiyor ,ama şiddet birimizin üzerinde uygulandığında ona başvurulması daima haklılık kazanıyor.Şiddeti durdurmak için uygulanan şiddetin üzerinde bir geçerlilik ve haklı olma perdesi var.Şu sözleri sıklıkla duyarız; ‘Şiddetsizlik, medeni insanlar arasında bulunuyorsak iyidir,ancak karşımızda birkaç kaba insan varsa ,lütfen kapa çeneni şiddetsizlik savunucusu beyefendi !! ve bırak düzensizliğe bir düzen getirelim’. Sanırım, aşşağı yukarı sorgu altındaki konu bu.Şiddet içeren bir dünya da nasıl şiddetsiz olunabilirki?

Şiddet bir yaşam biçiminden daha fazlası değildir. İnsanlık tarihinin en eski dönemlerinden itibaren süregelen sosyal bir hareket metodudur.Korkuya karşı oldukça doğal ve oldukça hayvani bir reaksiyondur.Şiddetin bizlerde derin kökleri vardır ve bir karar ya da emirle bunu söküp atmak sözkonusu değildir.Sosyal organizasyon şiddet üzerinde temellenmiştir.Devletler tarafından tekelleştirilmiş ve ordulara havale edilmiştir.Toplum panik içerisine girdiğinde ordular harekete geçerler.(darbeler)

Korku, bireyi hakimiyeti altına aldığında, şiddette bireyde hakimiyetini kurar.Bizler kendimiz için iyi ve barışçıl insanlar olduğumuzu söyleyebiliriz ama birdenbire benim olan bir şey,bana istikrar sağlayan birşey tehlikeye girdiğinde,herhangi birisi gizlice veya alenen bu istikrarımı şiddet yoluyla bozmaya kalktığında,şiddet, bilincimin katmanlarından ortaya çıkar ve şiddetli bir varlık(maymun)(ilkel) benim yerimi alır,bedenimi işgal eder ve tepki vermeye hazır hale gelir.Eğer bana saldıran çok güçlü ise anında uygulayamadığım şiddetim kızgınlığa ve nefrete dönüşür, onu saklarım ve bu dönüşen şiddet intikam arayışına koyulur.İşte o noktada, yuvasını kurmuş intikam kültürü, fırsatını bulduğunda ortaya çıkmak üzere beklemeye geçer.

Acaba içimizden bazıları, bu şiddet içeren toplumda yaşayıp şiddetten tamamen özgür olduğumuzu söyleyebilirmiyiz?Acaba bizler şiddet uygulamiyormuyuz?

Şiddetsizliğin geçmişteki kaynaklarında, ‘Buda’ ile aynı dönemlerde yaşamış ‘Mahavira’ isimli bir adam, şiddet uygulamadan yaşamının en ileri derecelerine kadar varmaya karar vermiş.Yoluna çıkabilecek karıncaları ezmek için mecbur kalmadıkça yürümekten kaçınmış ,30 yıl boyunca çok az beslenerek,çok az hareket ederek aydınlanmayı elde etmiş.Günümüzde hala

‘Mahavira’ nın öğretisinin mirasçıları olan bazı ‘Jainistler’ yürüyecekleri yolu önce süpürüp sonra adım atıyorlar.

Şiddet içeren bir sistemin içinde yaşayıp şiddet uygulamamak için maaş ödemememiz ya da kabul etmememiz gerekirdi.Devletlerin bütün kurallarının dışına çıkmamız ve hiç vergi ödemememiz gerekirdi.Zira ödediğimiz vergilerle dışlarına kadar silahlanıyorlar.Toplumdan kendimizi tamamen soyutlamamız gerekirdi ve bunları yapmaya kalkanları büyük ihtimalle mistik olarak isimlendirmektense akıl hastanelerine kapatırlardı.

Şiddet her yerde.Sömürü,manipulasyon,ayırımcılık da şiddetin çeşitleridir ve maruz kalanlarda fiziksel olarak patlayıncaya kadar birikir.Finansal sistemdeki sağlık,eğitim,konut kredilerinin faiz oranları da bir şiddet türüdür.Barajlarda taşmalar olmasına ;Çinde, Peru Amazomunda ya da başka ülkelerde, dinsel ya da etnik grupların taşmalarına,sorun çıkarmalarına şaşırıyoruz çünkü oralardaki halkların bu çeşit şiddet türlerine boyun eğdirilmesinin birikimini görmüyoruz.Karşıt olan her kesim daima şiddet yanlısı olarak algılanıp kendi kesimimiz şiddeti uygulamaya zorlanmış kesim kabul ediliyor.

Bu, değiştirilmesi kolay birşey değil,çok kökleşmiş bir inanç.Düşündükçe birden anlıyoruzki şiddet insancıl olana yakışmıyor, her ne kadar şiddeti, insanoğlunun ilkel atalarından itibaren sürükleyip getiregeldiğinden şüpheleniyor olsakta,ondan kurtulabilmemize ihtimal vermiyoruz.Üstelik, ondan kurtulmak için motivasyonumuz neki? Beterinde beteri, insanlık bugüne kadar şiddeti söküp atmaya ihtiyaç duymadan gelebildi.Kontrol altına alınabildi,şiddet direksiyonu tutulabildi,bir adalet sistemi kuruldu ve bunlar bir çeşit rasyonalitede şiddeti kullanabilmek için yapıldı.Şiddet kontrol den kaçtığında bazıları ölüyor,ama hepimiz şu ya da bu sebeple birgün öleceğiz...

Bilincin bu istikametini değiştirmek için çok güçlü bir sebep olmalı!

Bazı anlarda hayatımızı kaplayan ıstıdırap ve acıyı aşabilen ve içimizdeki özgürlük,aşk,dostluk,dayanışma,alanlarını aydınlatan ışınlar sana ulaşırlar.Sana,senki çok önemlisin,bazen,çok tanda daha çok.Bazı zamanlar yeni bir dünya gözlerimin önünde beliriyor,ve kendimi görüyorum ve kendimi tanıyamıyorum,sanki ben değilmişim gibi geliyor,fakat mutluluk beni işgal ediyor,ve bu beni düşündürüyor,ki herşey korkudan ibaret değil,herşey ızdırap değil,herşey şiddet değil.Eğer bana ulaşan bu ışınlar,beni,bizi sarmalayan üzerimizdeki kabuk bağlamış yaranın deliğini genişletebilse,eğer bu mümkün olsa herşey çok farklı olurdu.Eğer bu mümkün olsaydı,yaşam yaşanmak için bir anlama sahip olurdu.

İnsan yaşamının temel konuları üzerine konuşuyoruz.Şiddet üzerine yoğunlaşmak bizleri hayatın anlamsızlığı ile yüzleştiriyor ve eğer benim hayatımın bir anlamı yok ise ve herşey ölümle sonuçlanıyorsa , bir insani gelişim sıçraması gerçekleştirmek için yeterince enerji olmayacaktır.

Silo,ki kendisi bu problemin gündemde formüle edilmesinde çok önemli bir isimdir,1969 yılında mesajını vermeye başladı.İnsanlığa yayılan bu şiddet örtüsünü açıkladı ve ondan çıkış şekli olmadığını anlattı.Şiddetin bilincin ta kendisinde olduğunu,kökünü ızdırabın oluşturduğunu ve yalnızlık ,hastalıklar ve ölüm uğruna ızdırap duyduğumuzu anlattı.Ki bu korkuyu isteklerimiz,düşlerimiz,umutlarımız aracılığı ile çözümlenmeye

çalışıyoruz. İseklerimiz ne kadar orantısız olursa ızdırabımız ve şiddetimizde o kadar artıyor. Silo öğretisine bu şekilde başlıyordu, sonrasında anlattığı hikayede istek arabası parabolünü, zevk ve acı diye adlandırılan tekerleklerini, İhtiyaç isimli atını anlattı. Bu at, istek arabası çok yüklü olduğunda yorgunluktan bitap düşüp tükeniyordu. Yıllar geçtikçe, bu deyimler geniş ve derin bir felsefi, psikolojik ve mistik gelişmeye haiz oldu.

Korku, hiçlik duygusu ve ölüm şiddetin özüdür. Ancak insancıl olanı temellendiren korku değildir. Ona anlam veren ölüm değildir, aksine ölümsüz olma, önemli ve kalıcı olma ihtiyacıdır.

Eğer ölümsüzlük kıvılcımı insan kalbinin derinliklerinde saklanmış olsa, tıpkı tutuşmak için bir nefese, üfleme ihtiyacı olan uyuyan bir ateş koru gibi ve bu üfleme aniden onu ateşlese ve kendi uzak dünyasından çıkıp insancıl dünyayı boyasa. Bir davranış ile diğer bir davranış aynı olmasa, zira bazı davranışlar içsel ateşi tutuşturur bazıları ise söndürür. İnsanoğlu, kutsal kıvılcımı barındıran bir barut olsa, davranışları onu tutuşturacak çakıltası olsa, ve bu içsel ateş o kadar yoğun olsaki baktığım dünyayı aydınlatsa. Herşey bir öz ve anlam ateşine bulanmış olsa ve bu ateş beni baştan aşşağıya kaplasa, onu hiç söndürmek istemezdim. Ahlaki davranış böyledir çünkü varlığın içindeki kutsal kıvılcımı tutuşturur.

Şiddetsizlik, bir yaşam biçimi, kutsalın arayışı, gerçekten insancıl olanın ortaya konulmasıdır. Sadece politik bir davranış değildir, herşeyin üstünde yeni insanoğlunun arayışıdır, ahlaki bir davranıştır, geleceğin varolmasıdır, henüz olmayan bir olguyla buluşmadır. Şiddetsizlik dünyayı dönüştürecek güçtür çünkü kavga içerisinde olduğum karşımdakine dönüşmemek için kendi kendimi dönüştürüyorum.

Herdefasında bu konuyu izah etmek bana daha da zor geliyor, ben samimi olabilecek ne söyleyebilirim. Bir kürsü konuşmacısı edasıyla konuşamam, şiddet içeren bir olayda bulunduğumda nasıl davranırım bilmiyorum. Bu bir dogma da değil, bir başkasından, benim doğru olduğum şekilde hareket etmesinide talep edemem, sadece kendi davranış şeklime dair karar verebilirim. Ben kendimi hergün, bir kesimden yana olmaya, hoşuma gitmeyen pozisyonlar almaya zorlanıyor hissediyorum; her karar, her davranış yakınımdaki bir başkası için referans teşkil etmekte, ve beni gözlemleyenler için kararlarım önem taşımakta. Diğerlerinin yapacaklarını yargılayamam, ben hiçbir şekilde haklı olduğumdan emin değilim. Diğerleri ve toplum için neyin en iyisi olduğunda emin değilim. Başka birşey arıyorum, daha fazla birşey, ve istiyorumki aramış olduğum bu daha fazla şey davranışlarımda kendini ifade etsin. Şiddeti uygulamak istemiyorum, onu uygulayan grupların bir parçası olmak istemiyorum, yolu bulmayı deniyorum, hernekadar pek çok defasında kendimi bir kesimin içinde sıkışıp kalmış bulsamda. İstiyorumki davranışlarımda yeni bir şey ifade bulsun, farklı birşey, en iyi duygulardan oluşan birşey.

Yıkıma götüren bilgi ile işbirliği yapmak istemiyorum, kızgınlığımın üzerinden atlamak istiyorum, istiyorumki diğerleri ile birlikteyken ifade ettiklerim en güzel duygularım olsun. Kendi gerçeklerimi kimseye dikte etmek istemiyorum, fakat gerçeklerimle aynı doğrultuda davranabilmek için özgür hissetmek istiyorum. Gündelik yaşadığım, baskıya maruz kaldığım durumlarda, insanoğlu olarak davranabilmek için içsel özgürlüğümü bulmak istiyorum, diğerlerindeki insanoğlunu tanımlayabilmek istiyorum. Amacım

davranışlarım aracılığı ile bunu çağırarak, ortaya çıkmasını sağlamak, ve eğer bunu yapmak şimdiki zamanda mümkün olmaz ise, gelecekte tanımlanabilecek bir davranışın izini bırakmak istiyorum. Dile getirilmesi mümkün olan, insancılı söyleyen bir davranış. Ama senin için seçim yapamam, tıpkı senin benim için seçim yapamayacağın gibi. Senin için seçim yapamayacağım gibi seni yargılayamamda, ama sana eşlik etmemi benden isteme, sana kefil olmamı benden isteme, seçimimi yapacağım, gücü etkisiz kılacağım, gücün artık ilgimi çekmemesi için kendimi geliştireceğim, iktidar isteklerimi aşacağım, geri çekilmeyi öğreneceğim ve davranışlarımın şu anda varolmayan fakat gelecekte varolacak bir şeyi ortaya koyması için çaba göstereceğim. Davranışım gelecekteki dünyayı ilan edecek, geleceğin insanoğlunu.

Barış ve Şiddetsizlik Yürüyüşünün adımlarını güçlükle duyuyorum, yumuşaklar, savaş tamtamları kadar çok gürültü çıkarmıyorlar, kimseyi yenmeyecek savaşçılar onlar, ama orada arayışın yankısını tanımlıyorum, özlenenin, yaşamaya değecek birşeyin.

Teşekkürler Arkadaşlar,
Dario Ergas (Hümanist Hareket Uluslararası Sözcüsü), 18 Haziran 2009 Laura Rodriguez Vakfı İçin İspanyolcadan Çeviren: Altuğ Akyel